

*„Íme, az utolsó óra. Milyen vigasztaló e két szó, nem óra csak,
nem pusztá idő,
hanem utolsó, az örökkévalóság küszöbe, beléphetünk a
Végtelenbe,
most, ebben a pillanatban, életünk minden ízében beléphetünk
az Örökkévalóba,
hiszen ott lebegünk a Végtelennek, az Istennek a tenyerén,
ott vagyunk az örökkévalóság végtelen Óceánján,
ugyan törékenyen, mint az idő utasai, de törhetetlenül, mert az
Örök Atyának gyermekei.”*

Szilveszter

1 Jn 2,18-21
Jn 1,1-18

Utolsó óra. Itt van. Itt van az idő határa, benne élünk.
Az időben? Órák egymásutánjában?
Napok napokat követnek és évekre évek következnek. Évezredek és milliárdok.
Az idő csupán egy villanás,
és ez a villanás, mint törékeny bárka lebeg az örökkévalóság végtelen óceánján.
Igen, az örökkévalóságban élünk, mert az idő nem különálló sziget,
és nem is börtön, ami magába zár minket. Az idő az örökkévalóság küszöbe.
És éppen ott állunk a küszöbön, hogy belépünk a Végtelenbe, az Örökkévalóba.
Azért léphetünk be, mert az Örökkévaló, aki kezdetben volt,
az Ige, aki Istennél volt, aki Isten, aki örök, eljött a mi időnkbe,
és ott van ebben a pillanatban a Végtelen, az Örökkévaló.
Ebben az órában, ebben az esztendőben, az idő minden ízében, itt van mindenütt.
És mi közvetlenül, színről színre találkozunk Vele, az Örökkévalósággal és belépünk a Végtelenbe.
Az óra, ez az óra utolsó tehát, és utolsó mindegyik, az idő határa.
Minden pillanatban életünket úgy éljük meg,
hogy nem annak öncélú folyamatában vagyunk, hiszen az idő önmagában nem létezik.
Úgy éljük meg életünk minden pillanatát,
hogy az Örökkévalóra tekintünk, hogy belépünk az Örökkévalóba.
Úgy is cselekszünk, hogy tetteink, tudjuk, az Örökkévalóságból születnek meg, a Kegyelemből,
és a Kegyelemből született tettek örökké megmaradnak.
Az Örökkévalóságnak termünk gyümölcsöket, olyan bőséges termést,
amely nem az idő elmúló, veszendő, elpusztuló terméke, hanem az örökkévalóság gyümölcse.

*Íme, az utolsó óra. Milyen vigasztaló e két szó, nem óra csak, nem pusztán idő,
hanem utolsó, az örökkévalóság küszöbe, beléphetünk a Végtelenbe,
most, ebben a pillanatban, életünk minden ízében beléphetünk az Örökkévalóba,
hiszen ott lebegünk a Végtelennek, az Istennek a tenyerén,
ott vagyunk az örökkévalóság végtelen Óceánján,
ugyan törékenyen, mint az idő utasai, de törhetetlenül, mert az Örök Atyának
gyermekai.*
Amen.

2021. december 31.

Takács Gyula plébános atya